

ВЕЛИКА СРБИЈА

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ ОО СРС СОМБОР

БЕОГРАД, 07. МАЈ 1996.
БРОЈ 95, ГОДИНА VII

ПРОГРАМ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

1. НАЦИОНАЛНИ ПРОГРАМ

1. Уједињење српских земаља

Циљ Српске радикалне странке је уједињење целокупног српског народа и образовање државне заједнице на комплетној српској националној територији, која ће обухватати Србију, Црну Гору, Републику Српску и Републику Српску Крајину. Жеља Српских радикала је да се та јединствена српска држава назове ВЕЛИКА СРБИЈА, да буде демократски уређена, с либералном тржишном привредом, модерним правним поретком и развијеном социјалном заштитом...

2. ПОЛИТИЧКИ ПРОГРАМ

Унитарна држава је много рационалнија, ефикаснија и јефтинија од федералне. У њој се поједностављују политички процеси и остварује доследно изворни демократски принцип – један човек, један глас...

3. ЕКОНОМСКИ ПРОГРАМ

Неефикасност система заснованог на друштвеној својини је потврђена у пракси, због чега се са приватизацијом не сме оклевати.

Приватизација, по схватању радикала, има за основни циљ дефинисање власничког права и увођење тржишног система заснованог на конкуренцији која форсира општу ефикасност...

КОНГРЕС СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

18. маја ове године, одржаће се у Београду Четврти Конгрес Српске радикалне странке, на коме ће бити усвојен нови Статут и програм странке.

Иако је највећи део свог стваралачког пута прошла под немишљеним притисцима режима, Српска радикална странка је израсла у модерну, савремену и демократско

ставља синтезу идеја, замисли и реалних могућности, које странка нуди и жели да оствари.

Специјално издање Велике Србије је изашло из штампе и у

Да се подсетимо:

Оснивањем Српског слободарског покрета у Београду, 6. јануара 1990. године потписан је Оснивачки манифест;

Оснивачки конгрес Српског слободарског покрета одржан је 23. јануара 1990. године у Батајници и сматра се Првим отаџбинским конгресом СРС;

Декларацијом о уједињењу Српског слободарског покрета и Српске народне обнове, 14. марта 1990. године основан је Српски покрет обнове;

18. јуна 1990. године одлуком Централне отаџбинске управе, промењен је назив у СРПСКИ ЧЕТНИЧКИ ПОКРЕТ;

На Другом отаџбинском конгресу У крагујевцу, 23. фебруара 1991. године уједињењем Српског четничког покрета и одбора Народне радикалне странке, проглашено је уједињење у Српску радикалну странку;

Трећи отаџбински конгрес је објединио организационо све српске радикале из свих земаља, 30. јануара 1994. године.

– радикалну партију, која недвосмислено, овог тренутка, представља носиоца тежњи и жеља већинског дела народа СРЈ, на путу до коначне победе.

Нови Статут и Програм Српске радикалне странке, који ће бити усвојен на Четвртом конгресу, пред-

просторијама СРС, сваки грађанин може да добије примерак, из кога ће недвосмислено видети, шта Српска радикална странка, кроз свој Програм, жели, мисли и намерава да оствари.

ОО СРС Сомбор

ПОЧЕЛО ЈЕ...

Одувек се знало да Америка игра двоструку улогу. Са једне стране „мири“ а са друге наоружава. Тако је било и у овом рату. Преко Албаније америчка администрација је наоружавала муслимане, уз знање председника Клинтона, што је узбуркало духове у Америци.

Два дана касније, 27. 04. ове године „Гардијан“ износи да Америка званично нема ништа против стварања Велике Србије. Битно је да престану оружани сукоби.

Пошто су ове информације тачне, намеће се питање: Да ли је Господин Клинтон завршио прву фазу, у разарању бивше СФРЈ, и довођењем војног потенцијала на Балкан? Можда им за следећу фазу (Србије) треба погоднија личност? Како се то у Америци ради, очигледно, да је ово почетак краја Г. Клинтона.

„Гардијанова“ Велика Србија, је можда миг, да приступимо остварењу овог чина. Ако је Клинтон завршио, што би Г. Милошевић био даље актуелан?

Он је свој део посла, такође обавио и Великом Србијом га треба склонити са сцене. Ићи даље за њим је само, овог тренутка, чиста компромитација, имајући у виду и расположење народа у СРЈ.

Даће Бог, да сване и нама!

ЗА И ПРОТИВ...

Ограниченим радним временом кафића, које треба СО Сомбор да усвоји, неможе се сигурно решити, проблематика младих. Напротив. После затварања кафића и сличних објеката, од поноћи ће седети по парковима, улазима зграда, становима, где ће испијати пиће из флаша, на литре. После тога, у свом младалачком бесу и гневу, тражиће одушка. Певаће, нешто ће разбити,

могу да гађају камењем прозоре, могу да обију који киоск за цигарете, или неку радњу за додатну „дозу“. Успут, неки закаснили пролазник, ако се загледа у њих, може да буде испребијан, опљачкан, а неће ни возила бити поштеђена.

Шта се добија, уколико се одлука о скраћеном радном времену угоститељских објеката усвоји?

Ништа!

На првом месту, полиција ће имати више посла, а „обесна“ омладина под утицајем алкохола, неконтролисано може да испро-воцира неког полицајца. Овај ће да изудара виновника, дете је можда малолетно, и ето проблема друге врсте, опет је крив родитељ, што не пази на дете?!

Ако СО треба пара за изборе, које мисли путем казни да напавирчи, поштеније би било, да сте од сваког угоститеља тражили, да вам да!

Проблема треба тражити на другој страни: Економско – социјална и остала проблематика, су узрок девијантног понашања омладине, а то је одраз целокупног нашег друштва, у коме се сада налазимо и живимо. Не може радно време кафића утицати на решавање разних свакодневних проблема породице. Родитељи, у свакодневној јурњи за преживљавањем, не могу да посвете пуну контролу деци. Просветари, подцењени, у својој педагошкој делатности, улазе у 21. век, по програму КОМИНТЕРНЕ. Сатанисти, заштићени велом демократије и Министром Драгојловићем, директно утичу на психу омладине. Ово, и оно остало, што нисмо набројали, треба да „среди“ и „поправи“ полиција и надлежна инспекција?!

Нико није присталица пијанчења омладине, али пошто смо овог тренутка сви „опијени“, кафићи, таман их све позаварали, неће решити проблематику младих. Неће успорити њихове жење, које само младост може да има и поседује. Шта ће бити после распуста? Где ће се омладина окупљати, слушати своју музику, ко ће их натерати, да у поноћ оду на спавање?

Ово је широка тема и ових пар редова, не значи, да више нема аргумената, како „ЗА“, тако и за „ПРОТИВ“. Шта би било, када би кафићи радили нон – стоп? Ако би потенцијални гост знао, да може у свако доба у кафић, да ли би га толико жеља вукла? Ишао би 15. дана стално, онда до 3 сата, па до поноћи, а када би схватио да може кад хоће, тек онда би био постигнут ефекат. У садашњој ситуацији, све то треба и финансијски издржати.

Уз сво поштовање Закона, убеђени смо, да би одлука о ограниченом радном времену рада кафића (до 24,00 часа) имала супротан ефекат, од жељеног. Можда народу треба оставити утисак, како друштво брине и свему?

Ипак, све говори, да сте Ви једини кривци за сву ову тешку ситуацију у којој се налазимо. Деца су Ваша савест! Можда сте у нечему закаснили?

ОО СРС Сомбор

СКРАЋЕНИ ИЗВОД ИЗ ПРЕДЛОГА О РАДНОМ ВРЕМЕНУ у угоститељским објектима, продавницама, занатских радњи и другим радњама на територији општине Сомбор

Члан 1.

Овом Одлуком одређује се радно време у којем угоститељски објекти, продавнице, занатске и друге радње могу бити отворене на територији општине Сомбор.

Члан 2.

Угоститељски објекти могу бити отворени и то:

- експрес и млечни ресторани од 06,00 – 22,00 часа,
- киосци, кантине и покретни објекти од 05,00 – 22,00 часа,
- ресторани, гостионице, кафане, пивнице, ђевабџинице и бифеи од 06,00 – 24,00 часа,
- барови (снек бар, кафе бар, аперитив бар и др.) хамбургерије, пицерије, кафе – сластичарнице, дискотеке и салони за видео игре од 06,00 – 24,00 часа,
- ноћни барови, диско барови, дансинг барови, кабаре барови и др. до 24,00 часа,
- хотели, мотели, пансиони и преноћишта нон – стоп,
- летње баште у време од 15. априла до 15. октобра
 - а) баште на улици до 23,00 часа,
 - б) остале баште до 24,00 часа.

Петком, суботом, уочи празника (изузев нових година) и првог дана празника, угоститељски објекти из става 1. овог члана могу продужити радно време за два сата од прописаног радног времена у ставу 1. овог члана.

Угоститељски објекти и летње баште из става 1. овог члана који се налазе у склопу, односно унутар објекта колективног становања, дужни су се у погледу радног времена придржавати и Одлуке о кућном реду у об-

јектима колективног становања на територији општине Сомбор („Сл. лист општине Сомбор“, бр. 13/92 и 3/94).

Члан 6.

Надзор над спровођењем одредаба ове Одлуке вршиће органи и надлежне инспекције.

Члан 7.

Новчаном казном од 500,00 – 5.000,00 динара, казниће се за прекршај правно лице:
1. Ако се не придржава радног времена одређеног овом Одлуком.

За прекршај из става 1. тачка 1. овог члана казниће се новчаном казном од 100,00 – 500,00 динара и одговорно лице у правном лицу.

Члан 8.

Новчаном казном од 2.000,00 – 2.500,00 динара казниће се предузетник за прекршај:

1. Ако се не придржава радног времена одређеног овом Одлуком,
2. Ако се радом у објекту ремети кућни ред и јавни ред и мир.

Члан 9.

Предужећа односно оснивачи радње дужни су да ускладе своје радно време са одредбама ове Одлуке наредног дана од дана ступања на снагу исте.

Члан 11.

Ова Одлука ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном листу општине Сомбор“.

САМО СЛОГА СРБИНА СПАСАВА!

Ова заповест изнедрена је потребом и свешћу о својим манама, то је позив да нашу изразиту индивидуалност, тешку на слогу и удружењивање, обуздавамо и прилагођавамо општој националној користи.

Не можемо вечито причати празне приче о српској слози, на томе се мора конкретно радити.

Пре свега, не смеш злоупотребљавати богатство. Што је појединац богатији, богатији је и народ коме припада, јер ти богатство нећеш однети на онај свет, оставићеш га деци својој, тј. својој земљи. Мораш бити домаћин, за сваког верујућег Србина Домаћин је Бог у свемиру, краљ у Држави, а Србин у своме дому.

Борба против сиромаштва је истовремено борба против непријатељских циљева: држећи нас у сиромаштву, држе нас у понижености, чине нас зависним. Најпре су супропастили сељака, независног, родољубивог сељака отерали у фабрике као у логоре. Нису успели да вештачки, државно – насилно организују производњу хране, признали су пораз, и на једвите јаде, пустили сељака да ради. Зато и постоји нада да се може нешто учинити, јер када је сељак победио, Србија је на прагу коначне победе.

Затим су раднике у фабрикама упропастили, а са интелигенцијом су поступали најједноставније – убијали без милости.

Туђе вере и увезене идеологије вратиле су нас у камено доба. Међутим, као православни хришћани расли смо најбрже на свету; у време феудализма имали смо просвећену монархију стотинама година пре Европе.

Постоје више елемената јединства и слоге. У најважнијем, на духовном пољу Срби су снажно уједињени Православљем. У осталим областима, економској, политичкој, организационој, ми смо разједињени. Економско уједињење је веома важно. Свако пословање мораш најпре остварити са својима; приватно предузетништво као једини природни економски система треба да развијаш на бази орташтва и поверења, запошљавањ младе, и тако их задржаваш код куће.

Породица, школа и црква чине неразделиво тројство не само у образовању него и у васпитању карактера младих. Зато српску школу треба што

пре очистити од атеизма и развратитеља деце. Децу подижи с љубављу, праведношћу и примером, јер деца не слушају шта им говориш, него гледају шта радиш. Тако ће те деца ценити, а кроз тебе и твоје и своје порекло.

Читави наши нараштаји су распамећени државним школством, а сада што раде још је горе, хоће да производе дипломиране незналице, јер се над незналицама најлакше влада. Уџбеници су пуни лажи, нелогике, неписмености, од погрешног усмеравања. Зато морамо имати позитивне уџбенике, аполитичне, истините, своје програме.

Посебно помажи и развијај наше изворне вредности: музику, фолклор, пословице, обичаје, приче, наше народне спортове, нарочито старе српске борилачке вештине.

Један од српских митова јесте свест о величини. То је памћење на историјску чињеницу да смо током пуних шест стотина педесет година имали своју државу, снажну, велику, независну, аутентичну, од кнеза Властимира до пада Смедерева. Ово је био изазов великанима, када је Србија у питању, увек нађу заједнички језик да се удруже

и изнађу начин како да униште Србију, а тако је и данас. Кад једном народу наметнеш ново име и измешаш га са другима, одузео си му стару славу и старе тапије, избрисао си га из историје. Управо се то десило са нама Срби, а са Југославијом. Усађен нам је комплекс инфериорности, програмским путем. Многи наши људи говоре: „Ми Срби смо најгори народ на свету“, „Сами смо криви“, а они нам додају: „Цигани“, „Балканци“, итд. То је дело непријатељске пропаганде. Да би сачували достојанство своје самобитности, своје државотворности и свест, мора се обнављати мит о српској величини.

У свему овоме морамо да имамо вођу. То може да буде само један, никако двојица. Сетите се оне народне: Ако су двојица морнара на броду, један мора бити капетан, иначе потону брод. Договарајте се, али вођа, први међу нама има предусну реч. Према својима буди безусловно веран и отворен, као што су ти некада били дедови. Свуда и на сваком месту држи се Завета који те води у Небеску Србију:

САМО СЛОГА СРБИНА СПАСАВА!

ПОГОВОР:

На крају, да те замолим: посвети само неколико минута током дана на остварењу Седам српских заповести. Прими их као истину о којој се не дискутује, као што се не препири о таблица множења.

Ако се држиш ових Заповести ти ћеш чинти исто што су чинили Свети Сава и владика Његош: спречаваћеш раскол а ујединити и обновити српску и своју снагу. Зато их спроводи самоуверено и упорно, то је од животне важности за све нас. Заповести су нам дате и морамо их прихватити као услов опстанка и као техничку норму српства, нешто што се спроводи аутоматски. Оне истовремено представљају и српски национални програм дат нам с Неба, једноставан, јасан програм.

Свих Седам заповести добили смо заједно, равноправне су, чине целину, па их се треба држати свих а не само једне. Да се подсетимо:

1. НЕ ЧИНИ ИЗДАЈУ;
2. ПОМОЗИ СВАКОМ СРБИНУ;
3. ЧУВАЈ СРПСКЕ ЗАВЕТЕ;
4. УЧИ ОД СВОЈИХ ВЕЛИКАНА;
5. НЕ ДАЈ ДА ОТИМАЈУ СРБИНОВО;
6. СЛАВУ НЕ ОСТАВЉАЈ;
7. САМО СЛОГА СРБИНА СПАСАВА.

НЕКА ТИ ЈЕ БОГ НА ПОМОЋИ!

Монах ТЕОДОР

Зашто је резолуција ИБ–а најжешће погодила Црну Гору?

Треба знати да је Црна Гора и традиционално и религијски била везана за Русију још од Петра Првог П. Његоша. Од иконе до псалтира све је у Црну Гору долазило из Русије. Руско свештенство је поклањало реликвије, али и љубав и разумевање црногорским свештеницима, тако да је љубав црногорског народа према руском имала дубоко упориште.

Са Ибеовцима се тада у Црној Гори обрачунавао пуковник УДБ–е Саво Јоксиминовић, највећи изрод и зликовац, заједно са Васом Булатовићем, Јовом Капичићем, Би-

Саво Јоксиминовић

лановићем и другима. Да је беспримерна бруталност одлика кукавица доказало се и на случају Саве Јоксиминовића. Он се само да је убијао Ибеовце приликом хапшења, него је убијао и њихову децу. И не само да је убијао децу Ибеоваца, убијао је и децу људи који су му били противници, а били су кудикамо вреднији од њега.

Уместо хапшења и лишавања слободе вршене су ликвидације осумњичених људи. Убијани су у својим спаваћим собама, на кућном прагу. Многи, тако никада нису послати на Голи оток.

Саво Јоксиминовић је носио црну пелерину и чизме, и када би се појавила црна пелерина у неком крају Црне Горе, то је био злосутни знак. Његова црна пелерина подједнако је путовала од Цетиња до Бијелог Поља, од Колашина до Пљеваља до Иванграда и Андријевице, а свуда је доносила само смрт. Једини пандам у историји савремених политичких полиција Саво Јоксиминовић има у Хитлеровом Хајнриху.

Оно што се поуздано зна, јесте да је Саво Јоксиминовић ликвидирао целокупни

Комитет КПЈ у Бијелом Пољу, деведесет процената чланова комитета у Иванграду, комплетан Месни комитет у Андријевици, ликвидирао је све комунисте из Мурина, Плава, Коњуха и велики број људи из Колашина. Стравично се обрачунао са групом старих комуниста са Цетиња, да би одмах после од стране Јосипа Броза био унапређен у чин генерала полиције и добио „Орден народног хероја“, као и Јово Капичић, за та злодела и за ликвидацију бројних Ибеоваца!

Треба признати да Јоксиминовић није био сам у обрачуна са Ибеовцима. Јосипу Брозу су, истини за вољу, највернији ослонац у том послу били управо Црногорци, Срби и Личани. Тада су се у политичкој полицији, у оној другој гарнитурџи нашли људи који ће безрезервно подржати Брозову политику. Прву гарнитуру су сачињавали махом проверени кадрови који су се доказали у рату, а другу гарнитуру су сачињавали они који су се узгред пришљамчили. Ови други су одмах искористили своју шансу. Сместа су потказали све своје руководиоце и све своје претпостављене, као Ибеовце, пружављивали су их и квалификовали као Ибеовце чак и кад они то нису били. Исто се догађало и у Армији. Тако су се усташки домобрани, па и саме усташе, доушници усташке полиције, чак и Љотицевици, недићевци и поједини четници, да не говоримо о балистима, уградиле у систем, односно, у те службе као доушници и потказивачи. Многи су од њих видели шансу да 1948. године учине оно што нису могли комунистима за време рата, са пушком у руци.

После резолуције је избачено из строја 55.000 официра Југословенске армије, међу којима је било 21.000 бораца, од којих 20.000 носилаца споменице 1941. године. Партија је 1948. бројала, заједно са СКОЈ–ем негде око 380.000 чланова, што је била релативно мала

снага у односу на укупан број становника. Од септембра 1948. до 1956. године, у обрачуна са ИБ–ом избачено је негде од 75% чланова партије. (При том не треба изгубити из вида да нису само страдали чланови партије). До тада се на пријем чекало по две до три године, а тада Тито мења праксу пријема; брзо попуњава чланство.

Што се цивила тиче, око 220.000 се нашло под овим или оним специјалним третманом од административног кажњавања, преко хапшења, злостављања, сумњичења, врбовања и слично. Постојао је тада један специјалан метод врбовања. Људе које нису хапсили, позивали су на тзв. информативне разговоре, претходно их стављали под присмотру, а затим уцењивали: ми о вама знамо ко сте и шта све, али вас нећемо хапсити ако будете сарађивали. Треба да се крећете и пријављујете све што вам је сумњиво. Тако је створена огромна структура доушника. Стварањем ове мреже ситних доушника, достављача и шпијунчића, народ је изгубио самопоштовање и усправност, изгубио достојанство, а страх је постао нова вера!

Људи који су на рачун великих ликвидација (физичких и душевних) 1948, 49, 50, 51. и 52. године стекли славу патриота, стекли звања, функције, постали секретари комитета, министри, па чак и академци и чланови владе, који су стекли чинове (од десетара постали поручници, мајори, пуковници и генерали ове Србије) – данас, после успостављања вишепартијског система у земљи, ти људи управо постају главни носиоци национализма и сепаратизма. Они су само искористили покер партију са историјом и ту покер партију добијају као мафиози и данас.

ОО СРС Сомбор

ПОПОВСКА ПОСЛА

Предлогом Савезне владе, да се број изборних јединица, за савезне посланике, повећа на 27 изборних јединица за Србију и 12 за Црну Гору, комунисти желе да однесу победу, искључујући све мање партије, које неће бити у стању да остваре цензус, који би у овом случају био између 15 и 20 посто, и који би они присвојили.

Ово је против Уставна шпекулација. Није први пут да комунисти настоје да разним преварама задрже водећу позицију. Ова мушка, партије на власти и њених истомишљеника, је страх и сумња у своје сопствене могућности. Треба пошто пото, „сигурно“, обезбедити победу на изборима.

Уколико овај поповлук прође, све мале странке, које су искрене у својим настојањима, да склопе са власти, за сва времена, социјалистичке утописте, а не могу да остваре цензус, своје гласове треба да дају оним партијама, и помогну да не би постале жртве и злоупотребљене.

Не сме се дозволити, да мањина влада ВЕЋИНОМ, као до сада!

ОО СР Сомбор

ШТА ЈЕ СА СЕЉАЧКИМ ПЕНЗИЈАМА?

Сељаци, пензионери, ће први део јануарских пензија добити (ако је веровати директору Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Господину Стевану Ђаконовићу) тек половином маја ове године.

Треба имати у виду да су сељаци други део прошлогодишње децембарске пензије добили 9. фебруара, ове године, и да има држава дугује четири овогодишње пензије!

ХОДОЧАСНИЦИ...

Група од 584 босанска муслимана стигла је у Саудијску Арабију на годишње ходочашће, пошто је саудијски краљ Фахд понудио да плати њихове трошкове.

Боље да им је платио пелцовање од Вера вариоле, јер...

ИЗ ШИПТАРСКОГ УГЛА:

Бивши председник омладине, бивше СФРЈ, Азем Власи, недавно тврди да с'у: „Албанци на силу приведени у СРЈ и у њој могу остати само ако Косово буде федерална јединица“.

У исто време, лидер Демократског савеза Косова, Ибрахим Ругоба изјављује: „...власти у Србији желе да заоштре ситуацију на Косову...“

Очигледно је да на Косову нема решења, док се не поништи брозовски закон, о повратку Срба на своја огњишта!

СОМБОР...

Истина је, да смо братски град са Бајом из Мађарске, од давне 1966. године. Иако смо остали „збратимљени“ и ове 1996. године, необично је, што новоизрађена мапа Мађарске, која је дошла преко

Суботице, своју нову границу види, нешто мало, изнад Сомбора!

ВУК

Не силази последњих дана са страница штампе. Очигледно да има за „домаћи“ од стране режимлија да дестабилизује СРС, изазове сумњу у редовима Српских радикала, како би одрадио и привео крају комплетну издају Милошевића. У сваком случају, од вукових оштрих зуба, остаде само раштимовани урлик, који бледо одзвања, одбијајући се, о зидине Дедиња.

ПРОСВЕТА...

Када се год договоре просветари и најаве штајк упозорења или неки озбиљнији, оду на распуст. У сваком случају, треба им признати да се часно боре. Код сомборских просветара је изгледа све у реду. До сада се никада нису прикључили колегама. Наш савет би им био, да распуст продуже, до даљњег!

СУБНОР

Распадом СФРЈ престала је улога и смисао постојања СУБНОР-а, организације, која је имала својевремено друштвено – политички статус у комунистичком друштву.

12. априла, ове године, њихова делегација на челу са председником одбора, Бојић Милосавом, била је примљена код Господина Контитића, где су тражили да се регулише њихов „статус“.

Нека се обрате Савезу ратника са молбом, и примићемо их као секцију.

СОМБОР

Председнику ИО СО Сомбор Господину Свркоти, поднет је захтев за подизање споменика погинулим ратницима из овог рата. Споменик треба поставити у парку испред општинске зграде, а оне непотребне уклонити.

Председник ИО је рекао, да је иницијатива реална.

РАДИКАЛНИ ШИЉАК

- Ови наши „Лупен пролетери“, још увек славе празник рада – иако ништа не раде;
- Зашто увек подизати споменике погинулима? Пошто је Сомбор у много чему први, нека има и први споменик живима, на коме ће стајати: За оданост, верност, бескрупулозност, упорност и безочност, захвални грађани, „друговима“ Ђапићу, Свркоти, Релићу, и тако редом, закључно са Ђуром Хорватом!
- Да смо град мира, љубави и толеранције, 18. априла ове године су то показали један рабин, монсоњор, владика, жупник и гомила полицајаца!
- Коначно је пронађено решење за раднике Панонке – уместо тога свиња, хватаће пужева...
- Сомборски Црвени крст има две категорије људи из РС и СРК – једни су ИЗГНАНИЦИ, а они други су ИЗБЕГЛИЦЕ;
- Колико смо толерантни – питајте Пишту, на Великом православном гробљу;
- Сомборске новине се залажу за писање на „ширем“ терену – очигледно, лакше је писати о туђим, него о својим проблемима!
- АВРАМОВИЋ: „Ако се удружимо, имаћемо 4. милијарде долара“ – у деобном билансу бивше СФРЈ, имамо више;
- Да би побољшали наталитет – укидају дечји додатак;
- Ових дана је објављено, да су неки наши грађани помрли, због употребе разних пића – не, ДАЈ Боже, да је Господин Милошевић, куповао виски у Трнави!

ОО СРС Сомбор

СЛУШАЈ АМО!

- **Говор командира Прве чете Четрдесетог пешадијског пука, капетана ЛУКЕ ЂУРАШКОВИЋА на дан 26. маја 1940. у Помореки, код Брезовице. Чета постројана у развијеном фронту, присутни водници.**

Слушај амо! Ми живимо у озбиљно доба и сваки од вас знаде зашто сте ту. Сви сте скоро већ старији и жењени

Кап. ЛУКА означен стрелицом

Људи, ви читате новине, је ли тако? Ако нам ко пружи рат, јебо га отац, ми ћемо га прихватити и ратовати. У том случају, јебо му пас матер, морали би ми да примимо борбу, па макар сви изгинули. То би било од нас часно, је л тако? Наши суседи Талијани, а то су курве једне. Они, јебо им пас матер, боје се ратовања, а хоће да добију земљу без крви. Они, фукаре једне, кажу да имају право на Далмацију. Јесте, добиће, али курац! Ле л тако? А зар ми немамо право на Трст, Истру и друге наше крајеве?! Па дабоме да имамо! Сада се праве пријатељи, а сутра напали би нас, курве једне! Је л вам то јасно? Само нека дођу, послаћемо их у пизду материну!

Друго: ми, јужни Словени, били смо и јесмо најбољи војници Европе. Је л тако? Дабоме да је тако и тако треба да буде!

Мусолини је доста учинио за Италију. Он је много дао Италијанима али их никада неће начинити храбрима, макар им курац дао, неће моћи да им да срце јуначко. Је л тако? Је л вам јасно? Е друго кажу Талијани. Они веле: код нас је све моторизовано. Наши му митраљези ФИАТ, наши су тенкови ФИАТ, наши су авиони ФИАТ и шта све ја знам... у пичку материну.

Знамо ми то, али је у њих и срце ФИАТ, јебо их свети Јероним на небу. Само има једно: они нас не знају, пичка им материна! Је л тако? Дабоме, баш

такo, и треба да буде. Друго: хоће да нам буду куратори, да гарантују наше грађанице. Талијани, и ко зна који курци, Немци, Енглези, Јапанци, Кинези и други, па чак и Друштво народа! А шта се нас тичу њихове гаранције, пизда им материна! Знамо ми шта су гаранције. Курац гаранције! Јебо им пас матер, гаранцијску и курванску!

Друго: Сви знате да се наша војска најбоље храни. Јел тако? Е, кад је тако, онда храна треба да буде још сто пута боља. Имамо куваре, јебо им пас матер, још и не ваљају. Па добро, где су ти кувари, јебо им пас матер, свима одреда? Дежурни, дедер зовни ми куваре, пизда им материна...

Па добро, кувари, јебо вас свети Јероним на небу, послаћу вас све да терате митраљезе у брда, у пизду материну, па да видимо да ли ће храна бити боља и... Јебо вам пас матер куварску! Је л тако?

(Кувар Требец се јавља: „Али, господине капетане, из гриза се не море...“)

Куш, ништа те нисам питао. Марш у пизду материну! Јебо ти пас матер куварску! Кад те распалим, претворићу те одма у митраљез.

Друго: Где је ту онај кога су убиле гађе? Ај, ту је! Е, баш тебе ћу послати на Талијане, јебо те митрополит! И ти си ми курчев војник! Убиле те гађе... Слушај амо и шта се смејеш? Сви ви знате да има и других којима се хоће наша земља, пизда им материна! Ено горе оне циганске курве кажу да им припада Срем, Банат и Барања. Па добро, пизда им материна татарска, што не дођу да узму пола Словеније и Хрватске, јебали их њихови грофови, јебо пас матер њима и Хортију и Телекију и грофици Марици!

Друго: Јел идете ви онако, преко ноћи, мало у Домжалe? А знам ја вас добро. Све ја знам, је л тако? Е, видите, то не сме тако да буде. У нас постоји преки суд, па ту нема више шале. Одма, те стрељају, јебо те фараон... да ли ви мислите тако?... Ево иде ти командир тамо негде у пизду материну, водници шта ја знам где, јебо их Бог, ионако ништа не ваљају, поднаредници седе у

кафани, а ви у Домжалe. Па ти сад лепо дођу Талијани, пизда им материна! Како би то све изгледало, и како би нас фино удесили... мајку им жицарошку! Па то не сме да буде. Јел вам јасно? Не може то тако код нас да буде, како је било код Чеха... А јок... Ето и то су курве које се уопште не боре, него само полагају оружје, кукавице, јебо им пас матер и њима! Па ево и Пољаци, јебо их свети Јероним, борили се... борили, а њихова господа министри – туп у авионе, беже курве авионима право у Париз. Ништа мање у пизду материну, да тамо тобож владају, али само коме? У нас не сме да буде тако и не може да буде тако, наравно.

Друго: Није то све што сам вам казао. Ама сви ви знате, па ви сте паметни људи. Ишли сте по свету и сигурно сте видели лепу варош Темишвар? Е, видите, кажу Румуни, јебо их Бог отац: „То је наше!“ Па добро сад, пичка му материна, шта је онда наше?! За који смо красни ми онда овде и шта ми да бранимо, кад ништа није наше? Па што ми плаћамо толики порез, кад је ово туђе? Јел тако? Онда од нас неће добити нико ништа! Даћемо им курац тврд, и то тврд за много година. Нека дођу, ако су јунаци, а ми ћемо с њима право у пизду материну, преко Драве и Саве, па макар сви изгинули! Је л тако? Јел ван јасно? Е, па дабоме да јесте, јер другачије не може и не сме да буде. Наравно!... А сад, водниче, дај људима вољно!

(Због могућности напада фашистичке Италије на Југославију, маја 1940. извршена је делимична мобилизација југословенске војске и концентрацијом трупа у Словенији. Смoтpи борбене спретности присуствовали су и страни војни аташеи и новинари. Приликом обиласка ниже наведеног пука, стенографисан је говор капетана Ђурашковића одржан војницима, сачуван у Архиви САНУ. Капетан је погинуо током Другог светског рата)

Тако је било...

ТИКВА БЕЗ КОРЕНА

Председник Србије није се изјаснио које је националности и вере исповести

По угледу на чувене америчке публикације „Ко је ко“, у Србији је пре пет година изашла књига (лексикон) „Ко је ко у Србији 1991“. Поменути лексикон обухвата податке о 3.300 најзначајнијих и најугледнијих грађана Србије те године: научника, универзитетских професора, уметника, књижевника, композитора, политичара, спортиста и др. Поред осталих података, он пружа и податке о њиховој националној и верској припадности.

О томе читамо већ у предговору: „У загради је датум и место рођења, а иза ње место за податке о националној, верској припадности. Дуго смо се двоумили да ли да ово изјашњавање од личности уопште и тражимо, не само због извесне нелагодности коју би то могло проузроковати код оних осетљивијих. Решење смо пронашли у факултативној формулацији („ако желите“). Ово је довело до врло интересантних резултата... Претпостављамо да нам личности које су ову рубрику оставили празном, саопштавају да их национална прозивка не интересује (мада не треба доносити пребрзе закључке)“.

Зашто говоримо о књизи која је изашла пре пет година? Управо зато – да закључци не би били донети пребрзо. Прошло је доста времена и резултати се могу сумирати.

MILOŠEVIĆ SLOBODAN, председник Републике Србије (р. 20. VII 1941, Пожаревац). Члан СПС.

ŠEŠEĀ N. VOJISLAV, председник Главног одбора Српске радикалне странке и председник Централне одашћинске управе Српског четничког покрета (детинчки војвода); посланик у Народној скупштини Републике Србије (р. 11. X 1954, Сарајево). Србин, православне вере.

Факсимил делова књиге
„Ко је ко у Србији 1991.“

А резултати су – како и пише у предговору књиге – стварно интересантни.

Тако за бившег председника Народне скупштине Републике Србије, а

садашњег судију Уставног суда, можемо прочитати да је Србин (о вероисповести се не изјашњава). Некадашњи популарни музичар – кантататор из Новог

НЛО

Сада (који кадког оде у Словенију пљује по Србији и Србима) те године изјаснио се као: Словен (!) и хришћанин (!) Редовни професор Филолошког факултета у Београду и угледни књижевни критичар изјаснио се као Хрват и римокатолик. Судија Врховног суда Србије изјаснио се као Хрват (без вере исповести). Чувени композитор изјаснио се као Србин – Југословен, атеиста (али наглашава: крштен у православној цркви). Београдска глумица изјашњава се као Русиња, православне вере. Лидер једне опозиционе странке изјашњава се као Србин, атеиста. Глумац се изјашњава као Албанац, исламске вере. Познати филолог је Југословен, католичке вере. Научни саветник је Србин, агностик (наглашава: у традицији православац).

И тако даље, и тако даље.

И то је све у реду. Људи су се сами, добровољно изјаснили у анкети, искрено и поштено. Кажу ко су и шта су, и то је за поштовање. Морају се пош-

товати и због своје часности: не стиде се и није их страх да јасно и гласно кажу којег су порекла, које националности и каквог опредељења.

А онда, на 298. страни – да човек не поверује:

„Милошевић Слободан, председник Републике Србије (р. 20. 7. 1941., Пожаревац). Члан СПС.“

То што се председник не изјашњава о својој вероисповести, може се разумети, комуниста је, па у Бога не верује.

Али он се стиди (или је можда нешто друго у питању) да се изјасни које је националности! Уместо свега тога само: „члан СПС“! Или је осетљив по овом питању, или га националност не интересује. На крају крајева, право је грађанина да се не изјасни које је националности. (У поменутом лексикону много је таквих). Али, председник државе није обичан грађанин. Замислите да председник Сједињених држава неће да се изјасни као – Американац! Или да француски председник неће да каже да је – Француз! Наведите једног немачког председника који није био – Немац! Замислите да италијански председник није – Италијан.

А председник Србије се стиди (или нема интереса) да каже да је – Србин!

Било је то пре пет година. Већ тада је много тога морало бити јасно. Ако ни због чега другог, а оно зато што је направио лепу одступницу: **он не може бити српски издајник, јер и није Србин** (бар неће да каже). Не можете издати некога коме и не припадате. Можете једном народу чинити што год хоћете, јер нисте његов припадник.

Једини је проблем то, што ову чињеницу не можете дуго прикривати: све мање говорите српски, а чешће енглески (народ више и не памти када му се председник без националности обратио на нормалном, народном српском језику).

Видоје Јовичић

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешел – Генерални директор: Александар Стефановић – Главни и одговорни уредник: Сениша Аксентијевић – Заменик главног и одговорног уредника: Петар Димовић – Редакција: Рајко Горановић, Момир Мирковић, Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић, Јадранка Шешел, Дејан Анђус, Александар Вучић, Рајко Ђурђевић, Огњен Михајловић – Председник издавачког савета: др Ђорђе Николић – Издавачки савет: Томислав Николић, Маја Гојковић, Аћим Вишњић, Драган Јовановић, Ранко Вујић, Драган Тодоровић, Драго Бакрач, Мирко Благојевић, Бранко Војница, Ратко Гонди, Милинко Газдић, др Никола Попашен, Стево Драгишић, Миодраг Ракић, Зоран Красић, Милован Радовановић, Јоргованка Тобаковић, Ратко Марчетић, Влада Башкот, Стеван Кесевић – Секретар редакције: Љиљана Миоковић